

SOUMRÁK STRÁŽCŮ

THE SPIRIT
ANIMALS™

HOŘÍCÍ PŘÍLIV

JONATHAN AUXIER

FRAGMENT

Spirit Animals: Soumrak strážců – Hořící příliv

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Jonathan Auxier
Spirit Animals: Soumrak strážců – Hořící příliv – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

HOŘÍCÍ PŘÍLIV

Jonathan Auxier

FRAGMENT

Arktika

EURA

Transwick

Concorba

Zelený krad

Okaihi

AMAYA

ERDAS

Pohoří
Petral

Sin Kchao Taj

NILOJ

Strom věčnosti

ERDAS

Džanorion

ČUNG

Šar
Li-wao

OCEÁN

Ostrovni
země

Stetriol

Z HVĚZD

OBLOHA PADALA.

Začalo to před sedmi měsíci. Staršina opičího kmene se zrovna chystal zahájit posvátnou hostinu, když vtom nahoře na nebi cosi spatřil – malé planoucí světýlko, které se však na rozdíl od hvězd pohybovalo směrem k Erdasu.

Stalo se to dávno, Kovo tehdy ještě ani neměl jméno.

Pamatoval si, že celý jeho kmen zvedl oči od jídla a pohlédl nahoru skrz temnou klenbu stromoví a všechny je napadlo to samé:

Padá nebe.

„Co to?“ naznačila Kovova matka otázku černýma goriíma rukama.

Staršina svrástil šedivé obočí a posunkem odpověděl: „Nevím.“

Kmenem se rozeznělo znepokojené bručení. Bylo to poprvé, co Kovo nebo kdokoli jiný slyšel staršinu prohlásit, že něco neví. Obvykle by takové doznání znamenalo jeho

smrt – ostatní stříbrohřbetí kmene by na něj zaútočili, aby sami mohli zaujmout jeho postavení – teď však byli, stejně jako Kovo, ohromeni úkazem na obloze.

Kovo věděl, že jejich zemi obklopuje rozlehlý oceán hvězd, které se otáčejí po svých drahách. Ale zatímco se obloha točila jako obvykle, tahle planoucí tečka její harmonii narušila a razila si vlastní cestu.

Každou noc se Kovův kmen shromáždil, aby to světélko sledoval; pokaždé se zdálo být větší a zářilo jasněji. Brzy ho dokázali rozeznat i ve dne. Bylo zřejmé, že onen padající kus nebe směřuje k zemi.

Ostatní zvířata v džungli si jej všimla také. V křoviskách Kovo zahlédl stáda kanců, která se seběhla, aby blížící se planoucí kouli pozorovala. Na východě uslyšel neklidné štěbetání sokolů, když vykružovali na obloze široké oblouky. Kovo s ostatními zvířaty komunikovat nedokázal, ale i tak mu význam sokolích skřeků neunikl: označovali místo, kam planoucí kus oblohy dopadne.

A to místo Kovo velmi dobře znal. Zнала ho každá živá bytost.

Strom.

Strom byl posvátný. Jeho kořeny se roztahovaly do všech koutů světa. Každé stéblo trávy, každé tlukoucí srdce – vše z něj pramenilo. A teď se na něj hroutila obloha.

Kovo si vzpomínal, že uvažoval o tom, co se stane, až ten kus nebe dorazí ke stromu. Něco takového se nikdy předtím nestalo.

Stříbrohřbetí se shromáždili. Jeden z kmene by se měl vydat na místo, kam odlétli sokolové – aby přinesl zprávy

o dopadu té věci. Potřebovali mladého opičáka, který se po stromech stále dokáže pohybovat rychle. Někoho, komu lze věřit, že se cestou neztratí a nenechá se od svého úkolu rozptýlit různými tvory či úkazy za baldachýnem jejich džungle. Vybrali Kova.

Byla to veliká čest. Než Kovo odešel, staršina kmene pro něj začal zpívat – nocí se nesla něžná píseň a jeden po druhém se k němu sborově přidávali i ostatní. Kovo nikdy nic tak nádherného neslyšel.

Kovova matka se přidala jako poslední. Uchopila ho za ruce a přitiskla svůj nos na jeho. Její vůni si pamatuje dodnes.

A tak opustil bezpečí jejich džungle a vyrazil k místu, kam měl kus oblohy dopadnout. Zemi tvořil jeden obrovský kontinent obsahující pralesy, písčité pouště, hory i sněhové pláně. Po cestě si všiml, že stejným směrem putují i jiná divoká zvířata: lev ze savan, chobotnice ze sírové delty, had z pustých mokřin i polární medvědice z horského ledovce. Za normální situace by se Kovo pokusil ta zvířata napadnout nebo by ona napadla jeho, ale nyní se zdálo, že mají všichni podobný úkol.

Nakonec se Kovo s ostatními zvířaty ocitl na vrcholku vysoké hory porostlé bujnou vegetací a podivnou zelení. Dorazily sem tisíce zvířat nejrůznějších druhů, aby se staly svědky té události. Stromy byly nízké a nevhodné na šplhání, zato však byly obsypané ovocem. Kovo jejich plody neznal, a tak nejedl nic.

Konečně dorazil ke stromu: stál v duté hoře a byl neuvěřitelně vysoký. Obrovské bujné větve, stříbřité a silné, se roztahovaly do všech stran. V úrodné půdě pod sebou Kovo

cítil šepot jeho životadárných kořenů. Vylezl na obrovský mechem obrostlý balvan a sledoval kus padající oblohy. Odtud měl výhled na krajinu, rozkládající se tisíce mil do všech stran.

Kus nebe již žhnul jako druhé slunce a byl stejně tak veliký. Táhl za sebou dlouhý plamenný ohon, jako by udělal trhlinu v samotné atmosféře, a za hlasitého burácení se řítil ke stromu. Kolem Kova se všude po lese rozléhalo dunění a mnoho přihlížejících zvířat v hrůze prchlo. On se bál také, ale na útěk se nedal. Srst na pažích ho brněla očekáváním. Chtěl zadržet dech.

A pak přišel dopad.

Kovo si zaclonil oči, když si ohromný kus nebe prorazil cestu skrz větve stromu a zmizel hluboko v jeho kmeni. A když se planoucí koule konečně zabořila do země, byl to neuvěřitelný náraz. Přesáhlo to cokoliv, co by si kdy dokázal představit.

V tom záblesku se všechny stromy okolo Kova ohnuly, jako by šlo o stébla trávy, která sešlápl nohou. Rána, dalo-li se to tak nazvat, to byla taková, že z ní na čas ohluchl – hlavu mu naplnil ničivý hukot, který mu téměř roztrhl lebku. Pod nohama se mu zavlnila země, vzdmdula se a vyhodila jej pryč.

Také nastala bouře.

Ve chvíli nárazu zaplavil Kova výbuch oslňujícího světla – skrz oční víčka cítil jeho žár. Oblohu zahalil oheň a vítr a vše kolem vzplálo. Jako by se zemí prohnal blesk.

Svůj dopad na zem si Kovo nepamatoval – v příštím okamžiku jej pohltila tma.

Když znovu přišel k sobě, cítil se na pokraji smrti. Pára stoupající ze spálené země mu sežehla část obličeje a místo oblohy měl nad hlavou vířící temnotu, která zakrývala slunce. Zapřel se o klouby a postavil se na všechny čtyři. Všiml si, že se pod ním nahromadila jakási černá míza, která mu pokrývala srst. Zvedal se mu z ní žaludek. Za nesouhlasného úpění svého těla se přiměl k pohybu a přemýšlel, kolik kostí má rozdrčených.

Napřímil se a pohlédl na okolní les. Ale žádný les už nebyl. Stromy i skály zmizely a země se proměnila v obrovský doutnající kráter.

Podíval se na místo, kam dopadl kus nebe.

Strom pořád stál – jako celé věky – ale jeho kmen byl pokroucený a rozervaný uprostřed, kde ho rozčísł kus nebe.

Kovo pod zemí stále cítil kolotat jeho život, ale něco bylo jinak.

A nezměnil se jenom strom. Kovo se navzdory zraněním cítil jaksi silnější a myšlení se mu projasnilo. Po kouřících troskách vylezl na hřeben kráteru.

Zkáza. Táhla se na míle do všech směrů. V zemi se utvořily obrovské černé praskliny. Záhy uviděl, jak se mezery začínají naplňovat vodou. Rozděly pevninu a tlačily ji od sebe. Schylovalo se k bouřím a Kovo nějak poznal, že zbytek jeho kmene je pryč. Jiná zvířata ze vzdálenějších krajin možná ten náraz přežila, ale Kovův kmen už neexistoval.

Mladý opičák roztáhl nozdry a pevně zavřel oči. Chtělo se mu bít se do prsou, řvát a běsnit. Ale kdo by ho slyšel? Byl sám.

Otočil se za zvukem sípavého *funění*, které zaslechl poblíž. Když se trosky odhrnuly, spatřil ze země se vynořující chobot obrovitého slona, z něhož odkapávala černá míza. Slon nějak přežil, stejně jako on. Ozvaly se další zvuky a brzy se objevila další zvířata.

Bylo jich celkem patnáct.

Všichni prošli podobně jako Kovo jakousi proměnou – byli silnější a větší než dřív. Opičák se společně s ostatními pomalu přesunul ke stromu, do středu kouřícího kráteru. Ta věc, co spadla z nebe, se zavrtala hluboko do země a zanechala po sobě brázdu odporne černé mízy.

Některá ze zvířat dolů sestoupit nedokázala nebo se bála, Kovo to však musel vidět. Byl vyslán kmenem, jejich staršínou, svou matkou, aby podal svědectví o padajícím kusu oblohy, a svůj úkol hodlal dokončit.

Přistoupil ke šrámu v kmeni. Strom vypadal tak křehce, až se Kovo bál, aby jej nepoškodil. Když se však dotkl doutnajících kůry, ucítil pod svými prsty život – strom vzdoroval vlastní zkáze a pokoušel se vyrůst znovu.

Kus oblohy se přímo skrz něj zanořil hluboko do země – byla to strmá jáma, ale Kovo se cítil silný a hbitý. I labuť a sokolice sestup do díry brzy vzdaly, avšak on pokračoval.

Nakonec hluboko v kořenech stromu našel dno té jámy. Prostor to byl o trochu větší než místo pod stromy v džungli, kde jídával jeho kmen.

Světla tu bylo tak málo, že Kovo sotva rozeznal vlastní ruku. Nicméně to, kvůli čemu přišel, ve stříbřitém světle kořenů stromu rozeznat dokázal. Hluboko v zemi tam uvízlo cosi velikého a oblého.

Vypadalo to jako nějaký druh kamene, který Kovo nikdy v životě neviděl. Così tak tvrdého, že to prorazilo samotný svět.

Kovo zadržel dech. Cítil, že pod povrchem se něco hýbe. Záchvěv života, připomínající tlukot srdce. Così bylo uvnitř a snažilo se to osvobodit. O krok poodstoupil, upřeně se na tu věc zadíval a vtom mu to došlo.

Není to kus nebe.

Není to kámen.

Je to vejce.

LOVEC A KOŘIST

MUŽ V KÁPI SE VE SVITU MĚSÍCE POHYBOVAL JAKO STÍN. Měl neuvěřitelně bledou pleť – těsně pod kůží byly vidět pulzující fialové žíly, které se mu jako úponky nějaké rostliny větvily na krku a spáncích. Jeho oči vypadaly nelidsky – zornice měl tak veliké, že se skoro nedalo mluvit o bělmu. „A tihle cestovatelé,“ řekl netrpělivě se staženými rty. „Kde jsou teď?“

„Já nevím, pane!“ vykřikl Hazíl roztřeseným hlasem. „Zůstali v docích jen přes noc, aby doplnili zásoby a obstarali si čerstvou vodu.“ Mluvil se mu špatně, protože byl pověšený za kotníky přes okraj kamenného mola. Kolem nohou měl omotané lano zavěšené na kladce, sloužící k nakládání a vykládání lodí, a bezmocně se pohupoval nad vodou. Deset metrů pod ním se o skaliska podél břehu divoce tříštily bílé příbojové vlny. Visel tam takhle už hodiny a vzduch se po západu slunce ochladil. „P-p-prosím,“ koktal. „Jsem jenom prostý správce přístavu.“

„Jsi víc,“ řekl muž v kápi a stáhl si jednu z kožených rukaviček. Hazíl si všiml tetování na hřbetu jeho ruky – ten člověk měl pod kontrolou spirituální zvíře. „Jsi poslední žijící osoba, která viděla ty, co hledám.“ Jedovatě se usmál. „Zda budeš dál žít, to závisí výhradně tady na tvé přítelkyni.“

Hazíl vytočil krk a kouknul se nad sebe – hleděl na stříbrnou kysu, která seděla na kladce a nahlodávala uzel, co ho držel ve vzduchu. Bylo to jeho spirituální zvíře, Pou. Jeho nejvěrnější kamarádka. Až na to, že už mu nepatřila. Ten zahalený muž s ní něco udělal, nakazil ji jakýmsi kroučícím se černým parazitem, který jejich pouto přetrhl... a Pou se stala mužovým otrokem.

Hazíl polkl. Přestože bylo chladno, cítil, jak mu po hlavě stéká pramínek potu. Sledoval, jak Pou hladově ohryzává provazová vlákna, která vrzala pod jeho váhou. Ještě pár dalších vláken a Hazíl poletí vstříc smrti.

„Měli s sebou ti cestovatelé spirituální zvířata?“ zeptal se muž v kápi. „Sokola, lva a labuť?“

„Žádná zvířata jsem neviděl, pane,“ odpověděl Hazíl. Pak se však rozhodl, že nejlepší možná bude říct tomu muži, co chce slyšet, a tak rychle dodal: „Ale nepřekvapilo by mě to! Jistě něco skrývali. Celá posádka měla červené pláště a tváře měli skryté za maskami. A platili mi stříbrnými piastry – měnou Zurtzí.“

Muž v kápi z Hazíla nespouštěl temné oči. „A kterým směrem se vydali, když vypluli z tvého přístavu?“

„Na jih. Rovnou ke Zmrzlému moři.“ Hazíl zakroutil hlavou. „Varoval jsem je, že v těch mrazivých vodách ztroskotají, ale nedali na mě.“

Muž přikývl. Tahle informace ho potěšila. Otočil se k někomu za Hazílem – k jednomu ze své posádky – a luskl prsty. „Naložte čerstvé zásoby. Vyplouváme ke Zmrzlému moři. Dnes večer.“ Muž v zeleném plášti se uklonil a spěchal splnit rozkazy.

Hazíl pozoroval posádku. Jejich zelené pláště ho mátlý – tohle nebyli ti Zelenopláštníci, které znal. Měli pobledlé tváře a na čelech ohydné pulzující černé spirálky, připomínající svinuté červy zavrtané pod kůží. Možná je ten muž v kápi ovládal, stejně jako jeho Pou. Jenže i on měl na čele spirálku. Byl i on něčím ovládán? Něčím ještě silnějším?

Visící Hazíl sebou trhl a pootočil se, jelikož krysí zuby přehryzaly další vlákno. Zavřel oči a přinutil se nedívat na skalnaté pobřeží pod sebou. „Řekl jsem vám, na co jste se ptal! Pustíte mě?“

„Navedl jsi nás správným směrem,“ odpověděl muž v kápi. „A za to tě ušetřím.“ Mlaskl jazykem a Pou k němu po provazech okamžitě připelášila, jako kdyby to byl starý nacvičený signál. Pak se otočil a vyrazil k nástupnímu můstku své lodi.

Hazíla zaplavila úleva... ale vzápětí mu došlo, že ho tam ten muž nechá viset. „A co já, pane?“ vykřikl za odcházející postavou. „Nevezmete mě s sebou? Může trvat týdny, než k tomuhle zapadlému přístavu dorazí další loď.“

„Radši doufej, že to bude dřív,“ zavolal muž přes rameno.

„Pane!“ zaječel Hazíl. „V tom moři svou kořist nikdy ne najdete. Je to hřbitov pro lodě. I kdybyste věděl, kam plujete, nedostanete se tam bez průvodce. Určitě jste slyšel o tom, že ve Zmrzlém moři se střelka kompasu pořád točí – je to tak.“

Než se nadějete, budete bloudit v kruzích. Jenom já ty proudy znám. Ušetřete mě a vezměte mě s sebou. Dovedu vás k těm, které hledáte!“

Muž v kápi se na konci mola zastavil. „Zajímavá nabídka,“ poznamenal. „Ale já už průvodce mám.“ Nadzvedl lem své tuniky a dotkl se tetování na boku, které znázorňovalo jakousi skvrnitou šelmu. Zablesklo se, načež vedle muže stanul ohromný leopard. Přivřel oči a olízl si lesklé tesáky.

Hazíl nebyl nijak vzdělaný, ale i tak poznal, o koho se jedná. „To je... Uraza?“ zašeptal. „Velká strážkyně.“

„Přesně tak.“ Zeríf poklekl a pohladil leopardici, přičemž se dotkl spirálky na jejím čele. „A patří jen mně.“ Záhleděl se na ni. Měla roztažené nozdry, vrčela a tesáky jí v matném světle bíle svítily. „Tvé služby nepotřebuju,“ řekl muž v kápi. „Uraza je lovec. Dovede nás ke kořisti. A pak její kořist umře.“

ZMRZLÉ MOŘE

ABEKE SEDĚLA VE VRANÍM HNÍZDĚ A HLEDĚLA ZA NEKLIDNou vodní hladinu, která se rozprostírala až k bílému obzoru. Sevřela v ruce obsidiánový kamínek, z něhož vytesávala hrot šípů. V toulci jich měla desítky. Voda byla ledová a stejně tak vzduch, ale ani z poloviny se to nemohlo rovnat chladu, který cítila uvnitř. Přitáhla si otrhaný plášť těsněji kolem ramen, i když ji to příliš nezahřálo. Nosila oděv Zelenopláštníků, měla však právo se tak nazývat? Zelenopláštníci měli spirituální zvířata. Ona neměla nic.

Jejich loď, skřípající fregata jménem *Kajicník*, se naklonila na stranu a Abeke se musela přidržet lan vraního hnízda, aby nespadla desítky metrů dolů do vody. Pod sebou slyšela, jak se posádka snaží s pomocí provazů vrátit loď do správné polohy. Stále směřovali na jih – už několik dní s Rolanem svižně proplouvali nezmapovaným mořem, které proslulo jedinečnou bouřemi a lodními vraky. I teď viděla roze-

klané úlomky plovoucího ledu, jež z vody trčely jako dvacetimetrové zuby a cíhaly na proplovající loď. Studený vítr se hnal kolem vrcholku stěžně. Přemýšlela, kolik lodí v těchto vodách ztroskotalo. A kam tudy vlastně plují? Prý je vezou na místo zvané „past“, ale víc o tom povědět nikdo z posádky nechtěl.

Abeke vyrušily z práce zvuky toho, jak k ní kdosi stoupá po žebříku. „Nevadí, když se k tobě přidám?“

Ohlédla se přes rameno. Na plošinku vraního hnízda se vytahoval Rolan. Tvář měl popraskanou od zimy – věděla, že na takové počasí také není zvyklý. Nepřekvapilo ji, že se k ní dokázal přiblížit tak nenápadně, ale rozrušilo ji to. Kdyby s ní stále byla Uraza, Abeke by dokázala jeho příchod vycítit.

„Neměl bys hlídat naše nováčky?“ zeptala se a pomohla mu vylézt na plošinku. Rolan dostal za úkol hlídat děti, které nedávno přivolaly Velké strážce – Kirata a Tašu. Při představě Rolana v roli zelenopláštnického učitele se skoro usmála. V porovnání s klukem, co kdysi sveřepě tvrdil, že se stará jen sám o sebe, to byla docela změna. Napadlo ji, že by to pobavilo i jejich učitele, zesnulého Táríka.

„Dal jsem Kiratovi za úkol, ať vydrhne záchod,“ odpověděl Rolan. „To mu utuží charakter.“ Zaštrachal v kapsách kabátu s podšívkou z kožešiny, který mu dali Červenopláštníci, a vyndal plátek sušeného žraločího masa. „Štípnu jsem druhou porci oběda. Myslel jsem, že bys tady nahoře mohla mít hlad...“ Ale už když to říkal, utkvěl mu pohled na hromadě netknutého jídla u jejích nohou – šlo o příděly za několik dní.

Abeke se napjatě usmála. „Dary moře bohužel nemusím.“ Ve skutečnosti nejedla už dva dny. Prostě neměla chuť k jídlu. „Dělá se mi z nich špatně.“

Viděla, jak Rolanovi po tváři přelétl starostlivý výraz, který rychle vystřídal nucený úsměv. „Aha, no. Aspoň mi neubude!“ Začal žvýkat proužek masa, usedl vedle ní a očividně mu nedocházelo, že chce být sama.

Plošinka vraního hnízda byla postavena pro jednoho člověka, takže se tam ti dva stěží vešli. Rolan seděl zády k Abeke a každý hleděli jiným směrem.

„Essix jsi tady nahoře neviděla, vid’?“ řekl mezi sousty žraločího masa. „Posledních pár dní se chová divně, létá ve velkých nepravidelných kruzích, vysoko, pak nízko, pak zase vysoko... Cítím, že je zmatená, jako by jí z toho vzduchu bylo nějak divně. Kdybych ji neznal tak dobře, řekl bych, že usrkává Červenopláštíkům ze sudů s kořalkou.“

Tohle Rolan nejspíš myslel jako vtip, ale Abeke se nemohla ani na úsměv. „Zkoušel jsem ji přivolat do klidového stavu, ale jakmile jsem to udělal, začalo být divně i *mně*. Zrovna dneska ráno jsem na palubu vyzvracel celou snídani. Proto mám teď hlad.“ Vzdychl a uchechtl se. „Přísahám, že ta ptačice mě jednou přivede do hrobu. Měl bych desetkrát snazší život, kdybych přivolał lenochoda... nebo nějakého hodného malého broučka. Jojo, brouk by neměl chybu!“

Abeke si přitáhla kolena k tělu. „Aspoň nějaké spirituální zvíře máš,“ hlesla.

Cítila, že Rolan se za ní zhluboka nadechl. Pro jednu se zdálo, že nemá po ruce vtipnou odpověď. „Jak daleko to ještě může být k té tajemné červenopláštnické základně?“

zeptal se vážněji. „Takhle děsně mrazivé místo bych si nevymyslel. Není tu život a ani skoro žádné ryby. Akorát obrovské kusy zubatého ledu. V porovnání s tímhle je Sučin ledový palác rozhodně hnízdečko.“

Abeke přikývla a proti své vůli se usmála. Zdálo se to být tak strašně dávno, co se s Rolanem vydali do nejsevernějšího pohoří Eury, aby našli talisman medvědice Suky. Ale zrovna tento talisman ukradl Šejn, Požírač. A právě Šejn byl nyní kapitánem lodi, na níž pluli. Stále se nedalo jasně říct, zda jsou jeho hosté, nebo zajatci.

„Opravdu myslíš, že jim můžeme věřit?“ řekl Rolan, jako by jí četl myšlenky. „Vím, že nám předtím v Niloji zachránili život – dokonce víckrát než jednou. Ale stejně. Podvedl nás.“

Abeke se dívala dolů na posádku. Všichni měli dlouhé červené pláště a na tvářích masky. Každá maska měla rysy jiného zvířete. Trochu jim chránila obličej před třeskutou zimou, ale kvůli tomu je nenosili.

Tihle „Červenopláštníci“ si jimi zakrývali tvář. Z otvorů v masce vždy vyhlížel pár nelidských očí. Pár se jich natolik osmělilo, že si v přítomnosti Abeke a ostatních masku sundali a odhalili ošklivou flekatou pleť, jakousi zvrácenou směsici tvora lidského a zvířecího.

Abeke si stále nebyla jistá, co jejich podivný zjev zapříčinilo, ale mírně řečeno ji to zneklidňovalo. Sám Šejn ji v Niloji přivítal se žlutýma plazíma očima – očima svého ztraceného spirituálního zvířete.

Možná si nic lepšího nezasloužil. Jeho krokodýlí slzy ji kdysi přesvědčily, aby ho dovedla přímo do Zeleného hra-

du, kde ji ihned zradil. Zdálo se tedy příhodné, že nyní chodil po světě s krokodýlíma očima.

Ale myšlenky na Šejna a jeho krokodýla ji opět přivedly ke vzpomínkám na Urazu. Zavřela oči a vybavila si okamžik, kdy její milované spirituální zvíře nakazil Zerífův parazit. Jak se Uraziny fialové oči znenadání zakalily. A co bylo horší, jak se část jejího vlastního srdce a duše stejně tak znenadání *vypařila*.

Jakmile Zeríf Urazu ovládl, nařídil jí, ať zabije Abeke... a ona ho *poslechla*. Nezaváhala ani na chvíli, vrhla se na ni s roztaženými drápy. Nebýt Cabara, který útok odrazil, Abeke už by nežila. Jenže... nebyla by nakonec smrt lepší než to, co teď prožívá?

Přenést se přes to všechno bylo pro Abeke samo o sobě dost těžké, ale nedávné zjištění, že vůdce Červenopláštníků není nikdo jiný než Šejn – Požírač, který se kdysi rozhodl všechny je zničit – na ni bylo příliš. Jednou mu uvěřila a draze za to zaplatila. Přesto tu teď seděla a plavila se na nějaké tajné místo v lodi pod jeho velením.

Ale co jiného měli dělat? Zeríf se svou armádou nakažených Zelenopláštníků chtěl ukořistit další Velké strážce a oni neměli kam jinam jít.

„Nevím, jestli můžeme Šejnovi věřit,“ odpověděla nakonec. „Ale když se na něj podívám... částečně si myslím, že se opravdu změnil.“

„No, tak určitě, změnil se – je z něj zrůda s ještěřima očima. Spíš vypadá jako Požírač víc než kdy dřív. To člověka moc neuklidní.“

„Jenže kdyby mu šlo o naši smrt, mohl prostě nechat

Zerífa, ať nás zabije,“ řekla Abeke. „Na něco nás potřebuje. Otázka je na co.“ Zachvěla se a těsněji si kolem sebe ovinula plášť. „Ať s námi míří kamkoliv, doufám, že se tam dostaneme dřív, než umrzeme.“

Z rozhovoru je vyrušil slabý ptačí skřek. „To je Essix!“ zvolal Rolan a postavil se. „Něco vidí.“ Skřek k nim dolehl z velké dálky, odněkud z hloubi mraků. Abeke sledovala, jak Rolan zavírá oči a přikládá si ruku ke spánku – pokoušel se *dívat* zrakem sokolice. Viděla ho to dělat mnohokrát, ale nyní poprvé ucítila bodnutí závisti. Po chvilce ustoupil o krok zpátky a zamrkal. Stál s pusou otevřenou dokořán jako někdo, kdo právě spatřil něco naprosto nečekaného.

„Co je?“ dožadovala se vysvětlení Abeke. „Viděl jsi Zemi pustin?“

„Jedna věc je jistá,“ řekl a nevěřičně zakroutil hlavou. „Neumrzeme.“

ROZTAVENÉ TROSKY

ROLAN VYRŮSTAL V AMAYI, A TAK URČITĚ SLÝCHAL VYPRÁVĚNÍ o sopkách – příběhy o dávno zaniklých královstvích, pohřbených pod vrstvami zkamenělého popela. Ale žádné z těchto vyprávění nedokázalo vystihnout, jak hrozi- vě vypadá *opravdová* činná sopka. Rolan ji nejdřív uviděl Essixinýma očima, a to navíc jen na krátký okamžik – rudě žhnoucí kráter, z něhož se do chladného vzduchu hrnula nesmírná spousta páry. Sokolice se k němu krátce poté vrátila a očividně ráda využila příležitosti si odpočinout na kraji stěžně.

Trvalo takřka hodinu, než se *Kajícník* ocitl na dohled té černé kouřící hoře, jež se tyčila nad obzorem. Protože ji Rolan předtím viděl pouze z ptačí perspektivy, nebyl na její velikost připravený. Sopka byla *obrovská* – tak velká, že by do sebe pojala polovinu jeho rodného města Concorby.

„Jednu věc musím Šejnovi přiznat,“ zamumlal k Abeke. „Víš, jak člověka ohromit.“

„Země na obzoru!“ zvolala Červenopláštnice s ptačí maskou a rozhoupala zvon na přídi lodi. „Posádka na hlavní palubu!“

Rolan s Abeke sestoupili do podpalubí za Kiratem a Tašou a sbalili si těch pár věcí, které se jim podařilo vzít s sebou, když v Niloji prchali před Zerífovou armádou. Taša pevně svírala v rukách velkou hůl a procvičovala si obranné techniky, které ji naučil Rolan. Posledních pár týdnů ukázalo, že je pilnou žákyní... třebaže rychle vyšlo najevo, že dívce nejvíce vyhovuje statický boj na místě – podle všeho totiž nebyla s to udělat deset kroků, aniž by zakopla o vlastní nohu.

Kirat oproti tomu zabředl do dalšího souboje vůli mezi ním a jeho Velkým strážcem. Hrdý, divoký Cabaro byl patrně stejně náchylný k tomu trpět mořskou nemocí jako Uraza, takže se schoval pod Kiratovo lůžko a nevylézal, ani aby se najedl.

„Snažím se ti *pomoct*, ty přerostlá kočko domácí!“ rozčiloval se Kirat a máchal rukama ve vzduchu. „Když přejdeš do klidového stavu, můžu tě osobně donést na souš. Spokojení budeme oba!“

Lev mu odpověděl vyceněnými zuby a zavrčením.

Kirat ty své také odhalil – drkotaly mu zimou. „Až tady umřeš, nejspíš si z tebe nechám udělat pěkný kožich. Aspoň nějaký užitek z tebe budu mít.“

Rolan položil Kiratovi ruku na rameno. „Nech ho. Vyleze, až bude sám chtít. Ze zkušeností vím, že tvrdohlavému spirituálnímu zvířeti nemá smysl nic přikazovat. Jsou to Velcí strážci, ne sluhové.“ Pohlédl přitom na Essix, která se

usadila na jeho pravé ruce a odmítala se odtamtud hnout. Sokolice se ho držela tak pevně, že to cítil i přes tlustou koženou rukavici. Domníval se, že ať už ji ve vzduchu rozrušilo cokoliv, držela se teď kvůli tomu raději při zemi. Zvedl ruku, poškrábal ji pod zobákem a ona se kupodivu podrbat nechala. Kdoví proč se na tomhle místě necítila dobře. Doufal, že to brzy pomine. Nerad by se ocítl v boji bez ní.

Když měli věci sbalené, přišel pro ně Červenopláštník zvaný Tvrdohlav, který nosil beraní masku.

„Král vyrazil napřed. Vy čtyři máte jít se mnou,“ řekl tónem člověka, který je zvyklý velet. „Po přístavním můstku přecházejte opatrně. Pokud spadnete do vody, zmrznete dřív, než vás stačíme vylovit.“

Úpatí sopky obklopoval tlustý prstenec ledovce. Po jeho svazích se klikatily kouřící potůčky červené lávy a naplňovaly vzduch vlhkým sírovým odérem. *Kajícník* kotvil u mola, které se zdálo být vytesané z okraje ledovce. Malé chýše a třpytící se mostky byly rovněž vyřezané z ledu. Rolan a ostatní po přístavním můstku opatrně přešli na povrch ledovce. Na rozdíl od sněhu na severu byl jeho povrch tvrdý a nepoddajný – pád by zabořil.

„Opatrně,“ nabádal Rolan Tašu, jež chvátala po rampě za ním. Vzápětí uslyšel výkřik – dívka uklouzla, jakmile vstoupila na led. Tvrdě dopadla na zadek, přičemž se jí vysypal pytel s věcmi. „Možná bychom ti mohli vyrobit sáně,“ pronesl Rolan a sehnul se, aby jí pomohl na nohy. „Ninani je potáhne.“

Taša jeho nabízenou ruku ignorovala. Smýkla nohou tak, že Rolanovi podtrhla nohy a on sebou plácnul na led vedle